

VERSTANDSHUWELIJK

ROMAN
met thrillertrekjes

liefde, (zelf)moord, (ont)spanning

VERSTANDSHUWELIJK

Hens Hauer

Eerder verschenen van Hens Hauer:

PUIN (2014)

ISBN: 9789402121971

E-book 9789402122237

FRANSE ZWANGERSCHAP (2016)

ISBN: 9789402149531

E-book 9789402150087

Auteur: Hens Hauer

Foto auteur: Daphne Hauer

ISBN: 9789402177381

NUR: 340

© Hens Hauer

PROLOOG

In alle hoeken van de lift bevindt zich viezigheid op de grond. Deze troep kan nooit de oogst van enkele dagen zijn, maar wijst op het wegbezuinigen van schoonmakers. De stank die er hangt, alsmede de aanwezigheid van strontvliegen en kakkerlakken, bevestigt het vermoeden dat zowel huisdieren als viespeuken hier regelmatig hun behoeften doen, terwijl het gebruikte condoom, dat als een jachttrofee met dubbelzijdig plakband aan de onderkant van het bedieningspaneel is bevestigd, doet vermoeden dat ook andere activiteiten niet worden geschuwd.

Met de technische staat van de lift is niets mis, zoemend en met een licht schokje kan ik na luttele seconden op de twaalfde etage alweer frisse lucht inademen.

De vorige keer dat ik hier was leefde ze nog en probeerde ze me, na haar geslijm aan de telefoon, voor de zoveelste keer een schuldcomplex in m'n schoenen te schuiven. Het is te hopen dat mijn voor gevoel nergens op slaat. Die vrouwengek moet binnen zijn en het naïeve kind, dat hij eerder al het hoofd op hol heeft weten te brengen, is zojuist, een lift voor mij, naar boven gesuisd, gekleed in een veel te kort rokje en te weinig verhullend strak topje.

Zo stil mogelijk sluip ik op mijn tenen over de galerij in de richting van de achterste flat. Halverwege is al te zien dat de deur een flink eind open staat. Ademhalen durf ik haast niet meer, bang om mezelf te verraden. Een beangstigende gil, gevolgd door onverstaanbare gesmoorde woorden, doen het ergste vrezen. Voorzichtig duw ik met mijn schouder tegen de deur. Een miniem piepje bezorgt me haast een hartverzakking.

Omdat ik bedenk dat sportschoenen meer sporen achter zullen laten dan sokken trek ik ze snel uit en duw ze met m'n linkervoet zo ver mogelijk opzij. Weg van de deuropening, waar ze tijdens een niet denkbeeldige vluchtpoging in de weg kunnen staan.

Hij moet zijn handen vol hebben aan het, nu duidelijk hoorbaar,

tegenstribbelende kind. Als de deur niet verder open kan, door een deurstopper op de vloertegels, zet ik één voet over de drempel en wacht gespannen of er een reactie van binnen volgt. Geschuifel van, waarschijnlijk voeten, een geluid dat lijkt op een kaakslag en daarna kabaal, of alles wat in de weg ligt bruut aan de kant wordt gesmeten, komen vanuit de kamer aan het einde van de gang op me af.

Ik realiseer me dat waar ik mee bezig ben gelijk staat aan een kamikazeactie. Hij is veel sterker dan ik. Eén dreun van een vuist, met de kracht van zijn gespierde armen, kan mij fataal worden, maar nu het hazenpad kiezen is minstens even gevaarlijk als doorpakken en bovendien, wie moet anders dat domme wicht daarbinnen redden.

Tegen de wanden in de gang staan verfpotten en twee bakjes met kwasten en roerhoutjes. Daar kan ik niets mee, maar van de dunne werkhandschoenen die als een tweede huid strak over mijn handen schuiven, maak ik graag gebruik. Vlak voor de deur, aan het einde van de gang, liggen zaagrestanten. Een stevig, maar niet te zwaar stuk hout, afgezaagd van een balk, ligt goed in de hand. Met voorzichtige, vertraagde, slagbewegingen doe ik pogingen om mijn zelfvertrouwen op te vijzelen, maar het blijft een hachelijke onderneming.

Twee snelle passen brengen me in de deuropening waardoor duidelijk wordt hoe de stand van zaken is. Het meisje ligt half verdoofd op de grond. Restanten van haar slip hangen rond haar enkels en het, darnet nog witte rokje, is omhoog gesjord. Niets van wat er om hem heen gebeurt lijkt tot hem door te dringen.

Zijn broekriem vliegt los en wild worden zowel rits als bovenste knoop open gerukt. Broek en onderbroek schuiven tegelijkertijd naar onderen waardoor zichtbaar wordt dat zijn jongeheer er klaar voor is. Klaar om te doen waar ik al die tijd al voor vreesde.

Dit is mijn kans. Zoals hij er nu bijstaat kan van verdedigen geen sprake zijn. Twee grote stappen zijn voldoende om op de gewenste afstand te komen en ik zie de beweging van z'n uitgestoken handen bevriezen. Perplex staren schrikogen me aan, maar het eind hout zwiept al door de lucht en verplettert zijn linkeroot. Zonder te kunnen bevatten wat er gaande is kijkt hij verdwaasd mijn richting uit als met alle kracht die in me is zijn neus wordt verbrijzeld en na de volgende dreun, die boven op zijn schedel landt, is het pleit beslecht.

Knieën bonken tegen de grond, gevolgd door zijn verachtelijke lichaam.

Hoofdstuk 1

Bertha, de hospita van Sjors, kletste nooit de oren van je kop en nu is duidelijk dat er geen enkel woord meer over haar lippen zal komen. Dat ze met dit plan rondliep had hij niet in de gaten gehad. Vanochtend, voordat hij de deur uit ging, heeft ze nog koffie voor hem ingeschonken en eieren gekookt. Er was niets vreemds aan haar te merken en toch moet ze toen al geweten hebben dat dit haar laatste dag zou zijn. Ze heeft nog de moeite genomen haar suffe kleding keurig aan de dubbele haak, naast de grote spiegel boven de wastafel, te hangen. Over haar ouders, jeugd, opleiding, liefdesleven, voor zover daar ooit sprake van is geweest, heeft ze bitter weinig losgelaten. Het enige wat ze in een van haar zeldzame ervaringen heeft verklaapt is dat ze zesenvieftig jaar geleden in een gat op de Veluwe is geboren en dat haar ouders streng gereformeerd waren. Zelf heeft ze altijd verkondigd daar niets van te moeten hebben, maar met haar, doorgaans doodse kledingkeus, zou ze daar beslist niet uit de toon vallen.

Na zijn 'een fijne dag verder' en haar 'hetzelfde' moet ze zich op haar buik in het, toen nog, met warm water gevulde bad hebben laten glijden.

Ze moet al minimaal een uurtje of acht zo liggen. Het water is ondertussen flink afgekoeld en als er één ding was, waar ze absoluut een bloedhekel aan had, was het badden met koud water.

Hooguit tien minuten geleden, toen hij met zijn fiets aan de hand achterom liep, had het hem al verbaasd dat een gedeelte van het pad naar de schuur was verdwenen, waardoor zijn keurig geïmproviseerde schoenen vrijwel volledig kopje onder waren gegaan in een zuigende blubberbrij en hun laatste rustplaats hebben gevonden in de vuilcontainer.

Het enige dat nog boven het water uitsteekt zijn een paar blote voeten en een klein gedeelte van een enorme rugzak. Het kan haast niet anders of hierin bevinden zich de verdwenen klinkers die er voor moesten zorgen dat ze onmogelijk, tijdens een zwak moment, in

staat zou zijn om naar lucht te happen en vervolgens alsnog haar zelfmoordpoging af had kunnen breken.

Vanaf de roestvrijstalen wasmand staart hij naar het levenloze lichaam voor zich. Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat de realiteit door zijn hersenen wordt geaccepteerd.

Zijn huisgenote heeft hem in de steek gelaten.

Twee jaar waren ze tot elkaar veroordeeld geweest, maar van een band tussen hen was nooit sprake. Ze leefden allebei hun eigen leven en Bertha had meerdere malen te kennen gegeven er geen behoefte aan te hebben om samen iets leuks te ondernemen.

Koken en het huis schoonhouden deed ze wel voor beiden, maar daar betaalde Sjors dan ook maandelijks een vorstelijk bedrag voor. Op de bank met z'n tweeën tv kijken of een potje schaken was vele bruggen te ver en gezellig samen wat drinken en kletsen in de kroeg op de hoek was al helemaal onbespreekbaar.

Sjors heeft geen negen tot vijf baan en weet daardoor dat ze overdag vaak niet thuis was, maar waar ze dan naartoe ging en wat ze uitspookte, daar heeft hij geen idee van. Een vaste baan had ze in ieder geval niet en waar ze, naast zijn huur, van leefde dat ging hem geen moer aan, had ze meerdere keren geïrriteerd gesnauwd als hij haar dit schijnbaar grote geheim trachtte te ontfutselen. De enkele keren dat ze goed gemutst was had hij er zo achteloos mogelijk naar gehengeld, maar op dat onderwerp rustte een taboe en werd steeds narrig afgekapt.

De enige die, voor zover bij hem bekend, regelmatig bij haar op bezoek kwam was Eelco, een goedlachse vijftiger die totaal niet bij haar paste. Hij moet anderhalve kop groter zijn dan Bertha, heeft een vrolijke oogopslag, draagt vlotte kleding en is altijd in voor een praatje. Sjors is ervan overtuigd dat hij een oogje op haar had, en zelfs nog steeds heeft, maar toen hij het waagde daar een grap over te maken was Bertha pislink geworden en had hem de wind van voren gegeven. Twee hele dagen heeft ze geen woord tegen hem gezegd en voor de lieve vrede was hij door het stof gekropen, had zijn verontschuldiging aangeboden en zich er maar bij neergelegd dat een serieuze relatie tussen deze tegenpolen niet realistisch was.

Een enkele keer kon ze zomaar uit haar rol vallen en onbedaarlijk

lachen, maar het duurde nooit lang of de muur tussen hen werd weer opgetrokken. Het leek wel of ze zich schaamde voor zo'n moment waarop ze heel even de controle over zichzelf kwijt leek te zijn en verschanste zich dan weer snel achter haar façade.

Het wordt tijd dat ik iets ga ondernemen, beseft hij. Reanimeren is al uren een gepasseerd station.

Zijn vingers vinden de toetsen: Eén één twee.

Nog voor een rustige mannenstem aan de andere kant is uitgepraat noemt hij hun adres en geeft een ooggetuigenverslag.

'Hulp is onderweg' meldt de stem vrijwel direct en verzoekt de voordeur te openen en vooral nergens aan te komen.

'Ze hoeven zich niet te haasten, ze moet al uren dood zijn,' laat hij op zijn beurt weten hoe de vlag erbij staat.

Tot z'n verbazing moet beneden de voordeur nog van het nachtslot worden gedraaid en ook de twee zware grendels heeft ze vanochtend niet opzij geschoven. Op een normale dag waren dat de eerste handelingen die Bertha om half zeven verrichtte, maar op het moment dat ze vandaag uit bed stapte moet het voor haar al vast hebben gestaan dat deze dag anders zou verlopen dan alle voorgaande dagen.

Twee vrouwelijke agenten hebben tien minuten later slechts enkele seconden nodig om tot de conclusie te komen dat er iemand van de recherche moet worden opgetrommeld en een dokter moet vaststellen dat zijn hospita daadwerkelijk is overleden.

Om de tijd te doden noteert de jongste van het tweetal zijn personalia en informeert wat zijn relatie tot de overledene is. Sjors maakt zich ondertussen nuttig met het zetten van een grote pot sterke koffie. Wanneer ernaar wordt gevraagd vertelt hij dat zijn schoenen het blubberbad niet hebben overleefd, dat de sokken die hij aanhad zeiknat zijn geworden en nu in de wasmachine wachten tot hij de gebruiksaanwijzing van dat apparaat heeft gevonden.

Voor de twee rechercheurs die een half uur later arriveren is dit een routineklusje. Ze maken onverschillig aantekeningen en een, niet langer dan drie minuten aanwezige, fotograaf legt de situatie in de badkamer vast voor het dossier. Na nog enkele voor de hand liggende vragen en een rondgang door het huis laat een van de rechercheurs

weten dat er autopsie op de overledene zal worden verricht om definitief vast te kunnen stellen of hier daadwerkelijk sprake is van zelfdoding en een misdrijf kan worden uitgesloten. Wanneer het lichaam, naar verwachting over enkele dagen, zal worden vrijgegeven kan een begrafenisondernemer Bertha ophalen bij het mortuarium, waarna de begrafenis of crematie door de naaste familie kan worden geregeld.

Stoïcijns kijkt Sjors vanuit zijn eigen kamer de zwarte wagen na. Ook al leefden ze volkomen langs elkaar heen, toch hebben ze twee hele jaren onder hetzelfde dak gewoond. Bertha mag dan wel degene zijn geweest die altijd de boot afhiel als hij voorstelde om iets gezelligs te gaan doen, hij is als jonge vent natuurlijk al die tijd ook een doodsaaie, in zichzelf gekeerde, chagrijn geweest. Hooguit drie keer heeft hij een pilsje gedronken in het café op de hoek en bij dat ene glas was het steeds gebleven.

‘Eikel!’ scheldt hij zichzelf uit.

Er zijn allerlei argumenten aan te slepen om zijn gedrag te rechtvaardigen maar wat geweest is is geweest en daar moet voor eens en voor altijd nu een dikke punt achter worden gezet. Natuurlijk gaf zijn leven tot nog toe weinig aanleiding om een feestje te bouwen. Vier jaar was hij toen zijn moeder, waarop hij dol was, de bevalling van zijn zusje niet overleefde en na een strijd van een week overleed ook de baby. Pa De Vries, workaholic en eigenaar van een grote hotelketen in binnen- en buitenland, zag Sjors slechts sporadisch. Nu zijn vrouw thuis niet meer op hem wachtte werd de opvoeding van zijn zoon overgelaten aan oma van moederskant en au pairs, afkomstig uit alle werelddelen, waarmee vaak slecht te communiceren viel en die soms alweer waren verdwenen voordat hun koffer was uitgepakt. Het maakte hem vroeg zelfstandig en nadat bij oma kanker werd geconstateerd en zij na een lijdensweg van veertien maanden, precies op zijn veertiende verjaardag, de pijp aan Maarten gaf, was hij niet meer genegen langer te luisteren naar wie dan ook uit het leger van langstreckende, overwegend goedwillende, ingehuurde vreemdelingen.

Hij trok zijn eigen plan.

De basisschool en de eerste drie klassen van het atheneum was hij moeiteloos doorgerend, maar daarna, misschien wel omdat het hem te gemakkelijk afging, had hij er met de pet naar gegooid.

Op geen enkel feest mocht hij ontbreken en de resterende tijd bracht hij door met vriendinnen van school. Het liep totaal uit de hand toen hij Ilse ontmoette, een tien jaar oudere getrouwde vrouw, die hem gek maakte met haar sensuele lijf en vooral door de leugens waarmee ze hem verleidde. Ze zag er adembenemend uit en hij was dan ook als een blok voor haar gevallen. Totaal verblind door verliefdheid geloofde hij alles wat ze hem op de mouw speldde.

Keer op keer maakte ze hem wijs zo snel mogelijk te willen scheiden om daarna samen een nieuw leven op te bouwen. Met een stalen gezicht lanceerde ze het uit haar duim gezogen vermoeden, dat haar echtgenoot vreemdging met zo ongeveer de hele buurt en wist daar met grote stelligheid aan toe te voegen dat veel kennissen en vriendinnen dat ook al doorhadden en haar hadden gewaarschuwd. Krokodillentranen liepen over haar wangen toen ze Sjors in bed vertelde dat de escapades van haar man verklaarden waarom hij zijn schattige vrouwtje zo weinig aandacht schonk en tussen de lakens met geen vinger aanraakte.

Geraffineerd wist ze de tiener ervan te overtuigen dat hij voor haar de ware was, maar de aangekondigde scheiding moest steeds, om de meest uiteenlopende redenen, op de lange baan worden geschoven. De scheiding kwam er uiteindelijk toch toen haar man hen in bed betraptte en z'n tranen met tuiten huilende echtgenote haar biesen kon pakken.

Voor Sjors pakte het ook vervelend uit. De bedrogen echtgenoot bleek een goede bekende van zijn vader te zijn en hij vond het zijn plicht pa te bellen en in geuren en kleuren verslag te doen van de romance tussen Sjors en zijn vrouw. Altijd was die ouweheer van hem onderweg en juist nu was hij in de buurt en had weinig tijd nodig om te bedenken welke maatregelen er moesten worden getroffen om zijn zoon weer in het gareel te krijgen.

Twee dagen later leverde hij hem persoonlijk af bij een zeer strenge privéschool midden in een Drents bos, alleen bestemd voor jongens, waar damesbezoek uitsluitend onder strenge voorwaarden

mogelijk was en waaromheen in een straal van meerdere kilometers geen enkele uitgaansgelegenheid viel te bespeuren.

Na enkele dagen mokken en gesprekken met de directeur moest hij toegeven verkeerd bezig te zijn geweest en pakte de draad snel op. Zonder doubleren werd de school afgemaakt en ook de universiteit werd doorlopen met twee vingers in de neus.

Sjors vraagt zich af of hij misschien na de "lang leve de lol periode" te ver is doorgeschoten. Is hij vergeten wat gezelligheid is en dat er, naast serieuze zaken, ook best gelachen mag worden?

En wat is er mis met een leuke vriendin? Achtentwintig jaar is hij al. Na Ilse moeten hele hordes leuke meiden zijn pad hebben gekruist, maar dat is volledig aan zijn aandacht ontsnapt.

Het leven had nog meer narigheid voor hem in petto. Twee jaar geleden moest hij totaal onverwacht afscheid nemen van pa De Vries, die veel ouder dan zijn moeder was geweest toen ze met elkaar in het huwelijksbootje stapten. Na haar overlijden was er voor zijn vader nog minder rede om thuis te komen en bracht hij nog meer tijd door in vliegtuigen, die hem naar de verste uithoeken der aarde vervoerden. De nachten die hij gedurende de eerste twintig jaar na het droevige afscheid van zijn vrouw heeft doorgebracht in het hemelbed, in de villa even buiten Utrecht, zijn op de vingers van één hand te tellen. Van enige interesse voor het reilen en zeilen van zijn zoon had hij nooit iets laten blijken. Des te opmerkelijker was het dat de globetrotter in de laatste twee jaren voor zijn dood minimaal tien keer een bezoekje aan zijn geboorteplaats heeft gebracht.

Hij stierf in het harnas op drieënzeventigjarige leeftijd. Er was geen reden om pa te haten, maar de trieste werkelijkheid was wel dat ze niet veel meer dan totale vreemdelingen van elkaar waren.

Een goed gesprek tussen vader en zoon had nooit plaatsgevonden en van enige vorm van verdriet of gemis was dan ook geen sprake toen het droevige nieuws telefonisch werd overgebracht. Ook de dagen daarna, en tijdens de druk bezochte crematie, was er geen moment van rouw of verdriet geweest en de speech, waarin hij zijn vader geen enkel verwijt heeft gemaakt, kon zonder enige moeite met droge ogen en vaste stem worden uitgesproken.

Pa wilde nooit luisteren naar de mensen om hem heen die vonden

dat het tijd werd om een stapje terug te doen en te genieten van de oude dag. Hij voelde er niets voor om de touwtjes uit handen te geven. De "snotneuzen", die stonden te trappelen om de boel over te nemen, waren in zijn ogen nog veel te groen om een miljoenenbedrijf te kunnen runnen.

Achteraf bleek dat reuze mee te vallen. Nadat Sjors niet veel later de leiding had overgedragen aan een drietal zeer capabele veertigers was het rendement eerder toe- dan afgenomen en het saldo van zijn bankrekening en beleggingen laat ondertussen weten dat hij, mede door zijn sobere levensstijl, bespottelijk veel miljoenen bezit.

Het is leuk om te bedenken dat alles vanaf nu anders moet, maar hoe pak je zoiets aan? Voordat hij aan zijn nieuwe "ik" kan gaan werken moet eerst Bertha's familie op de hoogte worden gebracht van het overlijden van zijn hospita. Ze was pas zesenvestig en Sjors heeft geen idee of er ouders, broers, zusters, neven, nichten, of wat er verder nog meer aan familieleden kunnen voorkomen, in leven zijn. Voor zover hij weet is er nooit iemand komen informeren of het goed met haar ging en het zit er dan ook dik in dat de banden met familie op een zeer laag pitje stonden. Ze zullen het huis zo snel mogelijk willen verkopen en dat betekent dat hij op zoek moet naar andere woonruimte.

Bij zijn nieuwe positieve leven kan een fris modern huis, voorzien van alle gemakken, in een totaal andere omgeving, alleen maar stimulerend werken en over de financiering van dat project hoeft hij zich al helemaal niet druk te maken.

De rechercheurs hebben overal rondgesnuffeld, een afscheidsbrief werd niet aangetroffen, maar op haar bed had ze wel een adresboekje en een mapje met gegevens van een begrafenispolis klaargelegd.

De achternaam van Bertha is Verseweij en dus ligt het voor de hand dat onder de "V" familieleden kunnen worden gevonden.

De eerste twee die hij belt beantwoorden zijn oproep niet, maar nummer drie neemt op met 'Bertha'.

Ze klinkt niet zo oud en blijkt, na haar voorzichtig te hebben voorbereid op het slechte nieuws, een dochter van zijn hospita te zijn. Bertha heeft met geen woord gerept over een kind, of eventueel zelfs meerdere kinderen, die ze zou hebben gebaard en met deze

mogelijkheid had hij dan ook geen rekening gehouden.

De jonge Bertha laat op geen enkele manier blijken aangeslagen te zijn door het heengaan van haar moeder, maar neemt het gelukkig wel op zich om haar grootmoeder, die eveneens Bertha heet en in een verzorgingstehuis woont, op de hoogte te brengen. Ook zal ze alle andere familieleden, waarvan ze een adres of telefoonnummer heeft, informeren en zegt toe zo snel mogelijk zijn richting op te komen om een en ander door te spreken.

Ondanks dat op deze frisse vrijdag in maart, tijdens de vroege uurtjes, een wit laagje de straten heeft bedekt, hebben een stuk of veertig familieleden en overige belangstellenden zich de moeite getroost de begrafenisplechtigheid bij te komen wonen.

Voorwaar geen slechte score als je bedenkt dat het contact met zijn hospita nul komma nul bedroeg. Nu hij alle tijd heeft om Bertha's dochter, van vrij dichtbij uitgebreid te kunnen bekijken, wordt bevestigd dat ze in niets op haar moeder lijkt. Ze moet minimaal vijftien centimeter langer zijn en kijkt veel vrolijker uit haar ogen. Het ziet er naar uit dat ze een levensgenieter is, maar schiet daarbij door en moet er, zonder het teveel van een kilo of tien, beslist aantrekkelijker uitzien. De baby die ze in een wandelwagen voortduwt heeft ook de naam Bertha meegekregen, net als alle andere eerstgeboren dochters binnen de Verseweijclan en om nog eens extra te bevestigen dat deze familie van elke fantasie is gespeend, worden alle eerste mannelijke nazaten "Jan" gedoopt. Oma heeft zich voor deze gelegenheid volledig in het zwart gekleed en draagt op haar grijze haren een bijpassend hoedje, compleet met voile. Het ziet er naar uit dat zij en haar, naar het zich laat aanzien, overleden echtgenoot, er niet in zijn geslaagd de na hen komende Verseweijgeneraties te behouden voor de kerk. Eén boers uitziend ouder stel is ook in het zwart gekleed, maar alle overige aanwezigen zien er lang niet zo officieel uit en het dragen van spijkerbroeken wordt in het eens zo christelijke dorp getolereerd, zelfs tijdens een begrafenis.

Na het schudden van handen en de gebruikelijke koffie met een plak cake, vindt Sjors dat hij zijn plicht heeft gedaan. Tijdens de bijna anderhalf uur durende dienst in de grote, vrijwel lege kerk, moest hij

zijn uiterste best doen niet steeds te gapen en z'n ogen open te houden. De overleden Bertha is in een korte toespraak door een van de familieleden, als somber en moeilijk voor zichzelf, bestempeld en haar dochter werd sterkte toegewenst. De aanwezigen zijn bedankt voor hun komst en Sjors staat moederziel alleen met een leeg kopje aan een statafel om zich heen te kijken. De wil om met iemand te kletsen is aanwezig, maar in de koffiekamer, in een modern wit gebouw naast de ingang van de begraafplaats, staat niemand te trappelen om met hem een praatje te maken. De familie is veel te druk met het uitwisselen van alles wat er sinds de vorige uitvaart of geboorte is voorgevallen en heeft geen oog voor hem.

Na een bezoek aan het toilet verdwijnt hij onopgemerkt naar buiten en parkeert enkele minuten later zijn rode Corsa voor de deur van het huis waar hij tot voor kort nog samen met Bertha woonde en waar hij nu, liever vandaag dan morgen, zou willen vertrekken.

Het is tegen vieren. Even stevig doorstappen, dan is hij nog op tijd om zijn compagnons te treffen in hun stamkroeg, waar ze meestal de week afsluiten.

Samen met twee oud-klasgenoten van de basisschool, is hij anderhalf jaar geleden een aannemersbedrijf begonnen, hetgeen inhoudt dat hij voor het benodigde kapitaal heeft gezorgd en zij hebben de technische knowhow ingebracht. Naar de hotelketen heeft hij weinig omkijken. Zelf heeft hij een financiële opleiding genoten, ieder kwartaal laat hij zich bijpraten over vooruitzichten op korte en langere termijn en steekproefsgewijs gaat hij enkele keren per jaar onaangekondigd logeren bij een van zijn eigen hotels. Om iets omhanden te hebben neemt hij voor het aannemersbedrijf een aantal administratieve taken voor zijn rekening waaraan Geurt, de financiële man, niet toekomt en als het zo uitkomt timmert hij, assisteert waar dat nodig is en voelt zich niet te beroerd om met kruiwagens vol stenen en zand voor opperman te spelen.

Het is ten minste twee maanden geleden dat Sjors zich geroepen voelde een paar pilsjes mee te drinken en gezellig te doen, terwijl de weekafsluiting juist het uitgelezen moment is om zich te ontdoen van het saaie etiket dat hem ongetwijfeld moet zijn opgeplakt.

Nog een paar honderd meter, dan is hij er.

Enkele meters voor hem houdt een donkerblonde vrouw halt naast het rode voetgangerslicht. Er valt geen enkele auto of fietser te bekennen en ongeduldig drukt haar duim dan ook een keer of tien op de daarvoor bestemde knop, maar toch wacht ze gedisciplineerd op groen. Als ze alleen was geweest had ze waarschijnlijk allang naar de overkant gesprint, maar ze is niet alleen en is er zich van bewust dat er van haar wordt verwacht het goede voorbeeld te geven. Haar linkerhand omklemt het handje van een klein hoogblond meisje. Haar eigen donkerblonde haren bewegen in de opstekende wind en wanneer haar hoofd naar links en vervolgens naar rechts draait, wanneer het licht eindelijk op groen springt, wordt duidelijk dat ze vrij jong moet zijn. Haar mooie koppie straalt echter een en al neerslachtigheid uit. Bij deze prachtige verschijning zou hij graag een lieve lach willen waarnemen, maar het lijkt erop dat er voor haar weinig te lachen valt. De sombere blik buiten beschouwing gelaten, heeft ze verder alles mee. Knap gezicht, slank zonder overdreven sprieterig te zijn, prachtige bos haren, ook al ziet het er naar uit dat een wasbeurt geen overbodige luxe zou zijn, en gauw eentachtig lang. Het is lang geleden dat Sjors zoveel belangstelling heeft getoond voor zomaar een willekeurige leuke meid en in dit geval is het zelfs volkomen zinloos. Allemaal verspilde moeite. Ze is bezet, gezien het kind aan haar hand en, ook al is ze nog zo leuk, zijn energie kan beter worden gestoken in het opsporen van wel beschikbare schatjes.

In de verte klinken sirenes.

Gehaast sleurt ze het meisje achter zich aan. Het kind kan mama's tempo ternauwernood bijbenen, maar met enkele snelle extra stapjes lukt het nog net. Het doordringende geluid van de sirenes komt steeds dichterbij. Vanuit de kruisende straat komt met piepende banden een grote BMW op hen af slingeren. In plaats van af te remmen trapt de bestuurder het gaspedaal nog dieper in en racet recht op het tweetal af. De vrouw kan geen kant meer op maar heeft wel de tegenwoordigheid van geest het kind met alle kracht die in haar is van zich af te duwen, om een fractie van een seconde later te worden geschept door de wegslippende wagen. Het volgende moment knalt haar hoofd tegen de voorruit, vliegt ze door de lucht, bonkt onzacht op het dak en de achterklep, stuitert enkele keren

tegen het asfalt, om als een weggesmeten lappenpop roerloos te blijven liggen.

Een geel met blauw recyclebaar tasje van Zeeman ploft tegen de stoeprand, vlak voor de voeten van Sjors.

Twee politiewagens met loeiende sirenes en zwaailichten zwieren op twee wielen dezelfde straat uit, weten de vrouw op miraculeuze wijze nog net te ontwijken en verdwijnen om de volgende bocht. Sjors ziet het allemaal pal voor z'n neus gebeuren, maar is niet in staat zich te bewegen.

Een derde politiewagen met blauw zwaailicht en loeiende sirene gaat wel vol in de remmen en komt piepend nog geen drie meter voorbij Sjors tot stilstand. Een agent snelt op de vrouw af, de andere geeft aan de centrale door dat er een zwaar gewonde is aangetroffen. Het rondzwaaiende licht en de doordreinende sirene zorgen voor een luguber tafereel. Slechts enkele seconden verlopen.

Dan verstomt het ijzingwekkende geluid.

Beduusd krabbelt het kind overeind en kruipt op handen en voeten richting trottoir. Op beide knieën en ellebogen zijn bloed en schaafplekken zichtbaar en er lopen tranen over haar wangen als ze ziet hoe mama er bij ligt. Sjors bevindt zich niet veel meer dan een meter bij haar vandaan, strekt zijn armen naar het meisje uit en helpt zo voorzichtig mogelijk het hoopje ellende overeind. Het betraande gezichtje drukt hij tegen zijn borst om te voorkomen dat ze een nieuwe poging kan ondernemen om naar het bewegingloze lichaam van haar moeder te kijken.

Het is duidelijk dat het niet best met haar is gesteld. Voor Sjors is de aanblik al weerzinwekkend en wat hem betreft is het niet nodig dat het kind nogmaals wordt blootgesteld aan dit beeld. Eén been ligt onnatuurlijk gevouwen onder haar lichaam, haar gezicht is een en al bloed, het ziet ernaar uit dat de linkerarm op meerdere plaatsen gebroken is en door het, voor de tijd van het jaar veel te dunne flodderjasje heen, komt steeds meer bloed tevoorschijn.

Sjors probeert het kleine meisje af te leiden, vraagt of ze pijn heeft en hoe ze heet.

‘José,’ huilt ze half.

Geknield voor haar vegen zijn vingers de tranen weg en hij drukt

haar nogmaals tegen zich aan omdat hij geen idee heeft hoe je een klein kind kan kalmeren terwijl je er zelf niet eens in gelooft dat het ooit nog goed zal komen met haar mama.

Dit meisje heeft verdriet. Graag zou hij haar willen troosten en geruststellen, maar met veel te optimistische leugens maak je het er niet beter op.

In het plastic tasje vindt hij alleen een gescheurde portemonnee, simpele telefoon, een pakje maandverband en enkele verfrommelde bonnen van een supermarkt.

Eén van de agenten komt informeren of ze bij de vrouw horen en wat haar naam is. José vertelt half huilend meteen dat het haar moeder is die daar ligt en dat ze Jacobs heten.

‘En m'n moeders voornaam is Elise,’ voegt ze er nog aan toe.

‘Wat is jullie adres?’ vraagt de agent aan Sjors.

Nog voor hij de kans krijgt te vertellen dat hij de vrouw nooit eerder heeft gezien en dus ook niet haar echtgenoot is, roept José hun adres al. De agent noteert alles in een zwart boekje en kijkt Sjors meewarig aan. Waarschijnlijk gaat hij er vanuit dat die volledig van de kaart is en op dit moment niet in staat zal zijn om zelf zijn verhaal te kunnen vertellen.

‘Sterkte met mama,’ zegt hij meelevend.

Bemoedigend klopt hij Sjors en José op hun schouders en spreekt dan een groeiende groep nieuwsgierigen toe om toch vooral vlot door te lopen en afstand te bewaren.

Om iets zinnigs te kunnen doen dept Sjors met papieren zakdoekjes wat tranen op de wangen van het kind en doet nogmaals een poging haar te kalmeren, hetgeen bij voorbaat gedoemd is te mislukken.

José is een schrander meisje en heeft heus wel door dat haar moeder er slecht aan toe is. Zelf denkt hij nog een pessimistische stap verder, maar houdt wijselijk voor zichzelf dat het hem niet zou verbazen als ze al overleden mocht zijn.

Vier stadswachten en twee agenten, die waarschijnlijk door de meldkamer naar deze onheilsplek zijn gedirigeerd, komen assistentie verlenen bij het op afstand houden van de toestromende nieuwsgierigen en verzoeken hen toch vooral door te lopen.

Weer klinkt een sirene. Eerst van heel ver, maar het geluid komt

steeds dichterbij en wanneer eindelijk een ambulance de hoek om scheurt dringt het door merg en been. Het zwaailicht slingert nog enkele seconden blauwe flitsen om zich heen maar dan verstomt het kabaal. Twee mannen in geelblauwe pakken springen eruit. Eén probeert de verschillende ledematen van mama, zo goed en zo kwaad als dat gaat te positioneren, terwijl de andere nagaat of er hartslag aanwezig is en of de patiënt ademt.

Dit blijkt, wonder boven wonder, het geval te zijn.

Na hooguit twee minuten wordt het bewegingloze slappe lichaam door de mannen zo voorzichtig mogelijk op een brancard getild en in de ambulance geschoven, waarna de agent, die hen eerder al een hart onder de riem probeerde te steken, de ambulancebroeders wijst op Sjors en José. Er wordt gewenkt dat ze snel moeten komen. De bijrijdersdeur zwaait al open en zonder er verder over na te denken neemt hij het meisje onder de arm, rent naar de wagen en beurt haar op de stoel naast de chauffeur, die de sirene alweer laat loeien. Sjors staat nog op de treeplank wanneer de auto in beweging komt en als de deur achter hem dichtvalt wordt het gaspedaal direct verder ingedrukt. Het is even klungelen om José op zijn schoot te krijgen, maar dan klikt de veiligheidsgordel om hen beiden vast.

Achter hen kunnen ze zien dat de broeder in een vinger prikt, een infuus aanlegt en een zuurstofmasker over het bebloede gezicht van mama duwt. Voor hen zien ze hoe het overige verkeer zoveel mogelijk ruimte maakt voor de naderende ambulance met sirene en zwaailicht. Het meisje probeert steeds achterom te kijken, maar mama is volledig van de wereld en haar aanblik maakt het er niet beter op. Dikke tranen stromen nog steeds over het gezicht van de kleuter.

Sjors drukt haar nog maar eens stevig tegen zich aan en doet zijn uiterste best de trieste gelaatsuitdrukking bij het hoopje ellende op zijn schoot te verdrijven, maar het is duidelijk dat in deze situatie woorden en knuffels ontoereikend zijn om de realiteit, al is het maar voor een kort moment, naar de achtergrond te laten verdwijnen.

Er klinkt een gesmoorde vloek wanneer moet worden uitgeweken voor een onoplettende weggebruiker, die waarschijnlijk de volumeknop van de radio bespottelijk ver open heeft gedraaid, of teveel wordt afgeleid door z'n mobiele telefoon, waardoor het veel te laat

tot hem doordringt dat wordt verwacht dat hij aan de kant gaat, met als gevolg dat de broeder achterin opzij wordt geslingerd en zich gemeen stoot.

Tijdens de rit is er permanent radiocontact en de slagboom bij de spoedeisende hulp vliegt al omhoog op het moment dat ze met grote snelheid de toegangsweg opdraaien. Omringd door witte, en ook enkele niet meer zo witte, jassen wordt de patiënte geroutineerd tussen de, naar hun zin veel te traag wegschuivende, glazen deuren doorgereden om dan uit het zicht te verdwijnen.

‘Wat nu?’ praat Sjors meer tegen zichzelf dan dat hij daadwerkelijk antwoord op zijn roep om aandacht verwacht te krijgen.

Voordat José zijn broekspijp kan veranderen in een natte dweil ontfermt een oudere vrouw, met een stethoscoop om haar nek, zich over hen. Sjors krijgt een bemoedigend knikje. Of er zojuist niets verschrikkelijks is gebeurd kletst ze tegen José, pakt haar hand en neemt hen mee naar een kleine hel verlichte ruimte waar een jongeman haar armen en benen ontsmet en pleisters plakt op de geschaafde en bloedende knieën en ellebogen.

Er wordt luchtig gepraat en de jonge verpleegkundige maakt zelfs een grapje om de gespannen sfeer, voor zover dat mogelijk is, te doorbreken. José wordt afgeleid wanneer de grijze dokter Sjors de gang op duwt, waar ze hem onomwonden vertelt dat er van alles mis is met Elise. Verschillende functies zijn uitgevallen en er wordt bekeken of er geopereerd moet, en kan, worden. Het is zeer de vraag of zijn vrouw het ongeluk gaat overleven. De komende twee à drie dagen zijn cruciaal en zal moeten blijken of enige verbetering in haar toestand kan worden waargenomen.

Dit is niet het juiste moment om te laten weten dat degene die daarbinnen wordt onderzocht niet zijn vrouw is, vindt hij zelf. Als er meer duidelijk wordt over de stand van zaken zal er vast nog tijd genoeg zijn om dit misverstand uit de wereld te helpen. Ook twee agenten en een irritante vrouw, waarschijnlijk van de pers, die komen informeren naar de juiste toedracht van het gebeurde die middag, nemen voetstoots aan dat ze te maken hebben met de partner en dochter van het slachtoffer.

De telefoon van mama is eigenlijk een bejaardenmodel met een

uitschuiflatje onderin waarop met pen haar nummer is geschreven. Ouderen hebben vaak moeite om hun eigen nummer te onthouden en deze voorziening maakt het voor Sjors nu erg gemakkelijk om achter haar nul-zes-nummer te komen. Het wordt genoteerd en als er nieuwe ontwikkelingen zijn zal naar dit toestel worden gebeld.

Wanneer ernaar gevraagd wordt vindt hij het pasje van de ziektekostenverzekering tussen enkele andere pasjes in een speciaal vak van de aan alle kanten uit elkaar hangende portemonnee. De dokter geeft het mee aan een jong meisje, dat waarschijnlijk nog in opleiding is, en verdwijnt dan zelf ook. Omdat hij nu toch al in de privé-eigendommen van een wildvreemde heeft zitten snuffelen besluit hij de rest van de portemonnee ook aan een nader onderzoek te onderwerpen. Het enige van waarde dat hij aantreft is wat kleingeld, een briefje van vijf, drie klantenkaarten van winkels waar ze waarschijnlijk regelmatig boodschappen doet en een bankpasje.

Enkele minuten later wordt het pasje teruggebracht en mogen Sjors en José in een andere kamer wachten, maar na anderhalf uur krijgen ze te horen dat het nog heel lang kan duren voordat er iets zinnigs over de toestand van Elise kan worden vrijgegeven en dat het beter is om thuis een telefoontje af te wachten. De jas die Elise droeg is aan flarden geknipt tijdens de eerste onderzoeken en het enige van waarde dat daarin werd aangetroffen is een sleutel, waarschijnlijk van de voordeur van hun woning, die onder de door tranen kletsnat geworden zakdoek in zijn broekzak, wordt opgeborgen.

José vertikt het om haar mama moederziel alleen achter te laten. Stampvoetend en met stemverheffing geeft ze te kennen te willen blijven en omdat Sjors beseft dat hij eigenlijk helemaal niets over haar te vertellen heeft, probeert hij het over een andere boeg te gooien.

‘Staat het nummer van je papa in deze telefoon?’ vraagt hij met het toestel van haar moeder in de hand.

‘Er woont bij ons geen papa,’ antwoordt ze resoluut.

Hij laat zich niet zo snel uit het veld slaan en vraagt door:

‘Hij komt vast wel eens langs en misschien logeer je wel eens bij hem?’ Ze kijkt hem aan of ze nog nooit zoiets stoms heeft gehoord.

‘Nee!’ besluit ze toch maar geïrriteerd kortaf te antwoorden.

‘Woont er verder nog iemand bij jullie?....Zijn er nog andere zusjes of broertjes thuis?’

‘Nee!’ snauwt ze geërgerd en kijkt er heel kwaad bij.

Het begint tot hem door te dringen dat er naast moeder en dochter waarschijnlijk helemaal niemand anders op het adres, dat ze eerder noemde, verblijft. Het scenario waarvan Sjors dacht uit te kunnen gaan: het meisje thuis afleveren, vertellen wat er is gebeurd die middag, de problemen vervolgens bij iemand anders op z'n bordje neerleggen en fluitend weglopen, zou wel eens veel gecompliceerder uit kunnen pakken.

Het is ondertussen al kwart over zeven en door de hoge ramen in de ruime ontvangsthal, waar ze nu staan, is te zien dat er steeds meer sneeuwvlokken vanuit een donkergrijs wolkendek speels naar beneden dwarrelen.

‘Wat vind je ervan als we met een taxi naar jullie huis gaan, daar eten we wat en wachten op een telefoontje van het ziekenhuis?’

Eerlijk gezegd had hij er weinig fiducia in, maar wonder boven wonder blijkt dit plan in goede aarde te vallen.

‘Ik heb nog nooit in een taxi gezeten!’ reageert ze enthousiast.

Sjors pakt meteen de koe bij de horens en loodst haar richting hoofdingang, waarvoor twee taxi's wachten op klanten.

Galant houdt hij de achterdeur van de voorste voor haar open terwijl de chauffeur z'n krant opvouwt.

‘Waar gaat de reis naartoe?’ vraagt hij opgewekt en weer is José degene die het adres opratelt. Ze is nog zo klein dat ze eigenlijk verplicht is een stoelverhoger te gebruiken, maar omdat die nergens te bekennen valt klikt Sjors de gordel van de middelste stoel veel te los om haar heen en legt zijn hand voor alle zekerheid op haar schouder.

Er verschijnt een glimlachje op haar gezicht als ze om zich heen kijkt naar het overige verkeer, de hoge gebouwen waar ze langs rijden en de voetgangers die hen passeren als ze stilstaan voor een rood verkeerslicht. Het is een ruime wagen en in de zachte bekleeding van de bank waant ze zich de koningin die een rondtour maakt, toegejuicht door duizenden zwaaiende onderdanen.

Sjors ziet hoe ze geniet van de rit en laat de chauffeur een kilo-